

[Adolph Sørensen.]

farlig tanke? Men det skal jeg vende tilbage til.

Nej, den foreslåede maksimumsgrænse på 1.500 kr. forekommer os ikke velbetænkt. Det er vistnok en regel, at vedligeholdelsesudgifter stiger nogenlunde proportionalt med en ejendoms størrelse og alder, og det gør, for så vidt angår det første, også ejendomsværdierne — med visse undtagelser. Men med de eksorbitante stigninger i vurderingerne, vi oplever, vil et meget betydeligt antal ejendomme vokse ud over 100.000 kr.s grænsen ved den kommende vurdering.

Det er den ene grund til, at man meget vel kan risikere et forfald af disse ejendomme. Men yderligere kan det foreslåede faste 1,5 pct.s fradrag, der ifølge forslaget jo indrømmes alle ejendomme, alle husejere, uanset om udgiften er afholdt eller ej, meget let bevirke, at mange, mange ejendomme overhovedet ikke bliver vedligeholdt, hvad igen vil indebære en efter min opfattelse helt urimelig og skadelig forringelse af selve Danmarks nationalformue. Omvendt kan det altså kun være gavnligt, hvis de nugældende fradragsregler, hvorefter det er ganske naturligt, at de faktisk afholdte reparationsudgifter kan fradrages, som formodet fører til en bedre vedligeholdelse af denne væsentlige del af nationalformuen, end der ellers ville blive tale om.

Lovforslaget bliver ikke rimeligere, når henses til, at gamle ejendomme jo har en lav ejendomsværdi, men ifølge sagens natur til gengæld et behov for væsentlig større reparationsudgifter. De nye og nyere parcelhuse, som i medfør af særlig lov er skattefrie og har m²-tilskud etc. og måske ingen eller i hvert fald relativt meget lave udgifter til vedligeholdelse, er jo et problem, som kan give anledning til overvejelser af, om det foreliggende lovforslag tilfredsstiller også de retfærdskrav, som vi må stille til en lovgivning. Hertil føjer sig mindst ét synspunkt. Jeg tænker på den store spændvidde mellem og ujævnhed i vurderingerne af fast ejendom. Vurderingerne er jo som alt menneskeværk behæftet med ufuldkommenhed, og der kan meget vel tænkes områder med et udpræget lavt vurderingsniveau og deraf følgende indsnævret vedligeholdelsesmargen, men med et relativt

højt prisniveau for reparationer, og omvendt — altså en mulighed for udpræget uretfærdighed.

At obligatoriske, mere eller mindre lovbundne udgifter som forsikringer, skorstensfejning, kloak- og renovationsbidrag, vejafgift, stigeafgift og lignende, oven i købet foreslås indeholdt i de 1,5 pct., forekommer os helt urimeligt.

Jeg har bemærket, at lovforslaget også angives at have et vist, må jeg sige beskæftigelsesmæssigt sigte, idet den højtærede minister jo peger på, at der forventelig kan ledes arbejdskraft og materialer fra reparationssektoren til nybyggeriet over denne via dolorosa for parcelhusejerne. Men hertil er at sige for det første, at noget sådant måske slet ikke er ønskværdigt i 1964-65; vi kender jo ikke beskæftigelsessituationen til den tid, og det er jo den tid, loven tager sigte på; og for det andet, at der nu engang findes arbejdere, som på grund af alder og andre årsager — det kan være et eller andet handicap — ikke kan eller ikke ønsker at deltage i nybyggeriet, fordi deres fysik måske slet ikke slår til, men som til gengæld er yderst værdifulde medarbejdere ved reparationsarbejder af hvad art nævnes kan. Det har jeg da i hvert fald tilstrækkelig erfaring for gennem mange års praktisk virksomhed.

Det har jo også været nævnt af de foregående ærede ordførere, at man i stedet for at vedtage det her af den højtærede finansminister fremsatte lovforslag, om jeg så må sige, lod det gå lige op, d. v. s. at man simpelt hen afskaffede begrebet beregnet lejeværdi og fradrag, altså lod tingene hvile i sig selv, være et privat anliggende, som det ærede medlem hr. Foged sagde, og sådan som det ifølge betænkning nr. 284 af 1961 er prøvet i USA. Jeg finder nu ikke, at forholdene dér og her er sammenlignelige, men tanken indgår formentlig i de forestående udvalgsdrøftelser, hvortil også vi håber at få stillet fornødent materiale og beregninger til rådighed til belysning af alle foreliggende muligheder og deres konsekvenser.

Vi er naturligvis for vor gruppes vedkommende rede til at deltage i en saglig udvalgsbehandling; men jeg vil gerne føje til, at der skal anderledes vægtige argumenter til end dem, der fremgår af bemærkningerne